

Leven na Hemelvaart

Als u dit leest, is het Hemelvaartsdag ofwel Veertigste Paasdag geweest. Er is niet alleen een Veertigdagentijd voor Pasen maar ook een Veertigdagentijd erna. Zoals je niet vanzelf aan Pasen toe bent, zo gaat het ook na Pasen niet vanzelf.

De dood is overwonnen, maar daar is weinig van te merken als je de beelden ziet van het spoor van verwoesting dat Poetin in Oekraïne aanricht, als je de wanhoop leest in de ogen van mensen die het geweld ontvluchten en van wie niet kunnen vluchten.

Toen de zondagen na Pasen hun Latijnse namen kregen, wist men het al: naarmate Pasen langer geleden is, komt het ook verder van je af te staan. Die namen klinken steeds minder uitbundig. Een paar weken geleden was het nog “Jubilate”, “Juicht”. De week daarop was het “Cantate”, “Zingt”, nog altijd wel uitbundig maar al minder dan de week ervoor. Afgelopen zondag was het “Rogate”, “Vraagt” of “Bidt”: de jubel is veranderd in een gebed. Nu is het Hemelvaartsdag geweest en is het aanstaande zondag “Exaudi”, “Hoor” of “Verhoor”. In het begin van de Paastijd was het nog te doen: de Levende verscheen aan zijn leerlingen, aan de Emmaüsgangers, aan Thomas, aan Petrus. Het was anders dan voorheen, maar ze konden hem “zien, soms, even” (Huub Oosterhuis). Maar hoe moet dat na Hemelvaart?

Hemelvaartsdag markeert het einde van de verschijningen van de Opgestane. Voortaan moeten de leerlingen, moet de kerk en moeten dus ook wij het zonder Hem doen, zonder dat Hij lichamelijk bij ons is. Leven na Hemelvaart is als volwassen worden: stapje voor stapje moet je het zelf gaan doen, zelfstandig geloven, op eigen benen staan. Dat valt niet mee en het is in de hoofdstukken 14, 15 en 16 van het Johannes-evangelie alsof Jezus ons daarop voorbereidt. Geloven zonder te zien is een hele toer maar het kan niet anders.

Wij staan echter niet met lege handen. Volgende week is het Pinksteren. Wij wachten op en bidden om de Geest, die enerzijds (zeker volgens Johannes 20: 22 waar Pasen en Pinksteren op één dag vallen) allang aan ons gegeven is – anders zouden wij het allang hebben opgegeven om te geloven, te hopen en lief te hebben! – maar die anderzijds steeds opnieuw bezit van ons wil nemen, ons steeds opnieuw in beweging zet, in vuur en vlam zet voor het Koninkrijk dat is beloofd. Zodat wij ook anno 2022, wat er ook op ons af komt, in de Geest van Jezus verder gaan: levend uit de kracht van de opstanding, levend zoals Hij het ons heeft voorgedaan.

Wie in vertrouwen op weg gaat, ziet het Koninkrijk soms misschien al even dichtbij.

Ds. Chris Schreuder